

Arrest

nr. 215 449 van 22 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 4 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHRUIERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: H., S.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Sarajevo
nationaliteit: Bosnie en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x)2° in volgende gevallen :

[...]

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

De meest recente inreisstempel in het overgemaakte paspoort dateert van 23/01/2016. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn/haar partner hem/haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is geput uit de schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het wordt uiteengezet als volgt:

"1. Verzoekster beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op zijn opgebouwd privéleven in België en het gezinsleven met haar partner.

Verzoekster heeft de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina (stuk 3).

Verzoekster heeft een relatie met de heer B.L. (stuk 4). De heer B. heeft een duurzaam Belgisch verblijfsrecht (stuk 4). Zij zijn beide woonachtig te [...] (stuk 6 en 7). Betrokkenen dienden een verklaring tot wettelijke samenwoning in (stuk 7).

Verzoekster heeft één dochter, A. H. (° 21.12.2008). Haar dochter is bij hen woonachtig. Zij loopt school in de stedelijke basisschool [...] sinds 19 september 2016 (stuk 5).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé- en/of familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. In tegendeel erkent de

verweerder uitdrukkelijk dat de verzoekster samenwoont met haar partner, waarbij hij enkel stelt dat de verwijdering van verzoekster niet in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van dit privé- en/of familieleven.

2. Deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak; en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Hof dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en familieleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard.

In de bestreden beslissing wordt door verweerder gesteld dat "hetfeit" (verweerder erkent dus uitdrukkelijk dit gegeven) dat verzoekster met haar partner samenwoont "niet automatisch recht op verblijf" zou geven. Ook "het feit" dat verzoekster een "wettelijke samenwoont" zouden afleggen of een "huwelijksaangifte" zouden indien geeft volgens verweerder in de bestreden beslissing "niet automatisch recht op verblijf".

Verweerder kan worden gevolgd wanneer hij stelt dat er geen "automatisch" recht op verblijf volgt uit deze feitelijke vaststellingen. De afwezigheid van dergelijk automatisme betekent echter niet dat verweerder geen verdere afweging zou moeten uitvoeren, integendeel. In bepaalde gevallen, dewelke dus individueel moeten onderzocht worden, kunnen verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven. De besluitvormingsprocedure die leidt tot

maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en familielevens van verzoekster, moet niet alleen billijk verlopen maar moet ook op passende wijze rekening houden met de specifieke belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard in het voorliggende geval.

De vraag is dus niet of er sprake is van een "automatisch" recht op verblijf doordat verzoekster samenwoont met haar partner (en haar dochtertje) en er een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd.

De vraag stelt zich of verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, dat onmiskenbaar een inmenging uitmaakt op het privé- en gezinsleven van verzoekster, op passende wijze werd rekening gehouden met de specifieke belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit vereist een individueel onderzoek.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder dergelijk concreet onderzoek heeft uitgevoerd.

De vermelde (en abstracte) formulering dat een terugkeer van verzoekster "niet in disproportionaliteit staan ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven" maakt niet kenbaar dat verweerder de concrete situatie van verzoekster heeft onderzocht en overwogen.

Op welke wijze werd er concreet rekening gehouden met de duurzame relatie tussen verzoekster (die, zoals verweerder in de bestreden beslissing stelt, reeds sinds 23 januari 2016 in het Rijk is) en haar partner?

Op welke wijze werd de rekening gehouden met de situatie van de partner van verzoekster, die in België woonachtig en werkzaam is?

Op welke wijze werd er rekening gehouden met de dochter van verzoekster, Adna Hukic (° 21.12.2008)? Haar dochter is bij hen woonachtig. Zij loopt school in de stedelijke basisschool De Beve sinds 19 september 2016 (stuk 5).

Uit het voorgaande blijkt dat de verweerder bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het blijkt niet dat een concrete afweging werd gemaakt betreffende de noodzakelijkheid en proportionaliteit van verzoekers verwijdering. Hieruit volgt een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda- Muzinga/Frankrijk, § 68).

Verweerder schendt in de bestreden beslissing tevens artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien dit artikel voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit is in casu niet het geval, zoals hierboven beargumenteerd.

4. In ondergeschikte orde, in het enkele geval alsnog zou blijken dat verweerder een onderzoek heeft verricht in overeenstemming met de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, quod non, wijst verzoekster er minstens op dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

De term "afdoende" houdt tevens in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de lezing van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid op welke wijze door verweerder werd rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekster het nemen van de bestreden beslissing. De vermelde motieven zijn minstens niet draagkrachtig.

Zoals eerder aangehaald m.b.t. artikel 8 EVRM, kunnen in bepaalde gevallen, dewelke dus individueel moeten onderzocht worden, verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven. De besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en familieleven van verzoekster, moet niet alleen billijk verlopen maar moet ook op passende wijze rekening houden met de specifieke belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard in het voorliggende geval. De vraag stelt zich of verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, dat onmiskenbaar een inmenging uitmaakt op het privé- en gezinsleven van verzoekster, op passende wijze werd rekening gehouden met de specifieke belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit vereist een individueel onderzoek.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder dergelijk concreet (en dus individueel) onderzoek heeft uitgevoerd.

De vermelde (en abstracte) formulering dat een terugkeer van verzoekster "niet in disproportionaliteit staan ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven" maakt niet kenbaar dat verweerder de concrete situatie van verzoekster heeft onderzocht en overwogen.

Op welke wijze werd er concreet rekening gehouden met de duurzame relatie tussen verzoekster (die, zoals verweerder in de bestreden beslissing stelt, reeds sinds 23 januari 2016 in het Rijk is) en haar partner? Op welke wijze werd de rekening gehouden met de situatie van de partner van verzoekster, die in België woonachtig en werkzaam is? Op welke wijze werd er rekening gehouden met de dochter van verzoekster, Adna Hukic (° 21.12.2008)? Haar dochter is bij hen woonachtig. Zij loopt school in de stedelijke basisschool De Beve sinds 19 september 2016 (stuk 5).

Doordat verweerder nalaat om in de bestreden beslissing de uitgevoerde belangenafweging in concreto kenbaar te maken, worden de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden in samenlezing met de vereisten van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde draagwijdte.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling, daarin begrepen het hoger belang van het kind. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betwist niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals bepaald in de Schengenuitvoeringsovereenkomst. De rechtsgrond waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, blijft derhalve overeind.

De Raad stelt verder vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd, over het gezinsleven van verzoekster en haar partner, dat het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en/of dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning is, niet automatisch recht geeft op verblijf, net zomin als het *“het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld”*, dat de terugkeer naar het land van herkomst om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. en dat *“overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43. De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettegenstaande het voorgaande, kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

De Raad merkt vooreerst op dat er in casu geen sprake is van een beëindiging van een voortgezet verblijf – de verzoekende partij werd nooit een verblijf van meer dan drie maanden toegekend –, zodat er zich geen onderzoek opdringt van artikel 8, tweede lid van het EVRM en er aldus geen sprake is van een “inmenging”. In casu moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

Het weze herhaald dat in de bestreden beslissing de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging waar hij in essentie stelt dat de terugkeer naar het land van herkomst om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het komt derhalve aan verzoekster toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de beoordeling in de bestreden beslissing in het licht van haar individuele situatie kennelijk onredelijk is. De Raad kan echter enkel vaststellen dat zij op dit vlak volstrekt in gebreke blijft: zij toont niet aan dat de idee dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen in het licht van de migratiewetgeving geen schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt, niet correct zou zijn in het licht van de toepassing van deze bepaling, en al evenmin brengt zij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat daar in haar geval en dat van haar dochter anders over zou moeten worden gedacht. Verzoekster en haar partner dienden zich ervan bewust te zijn dat de voortzetting van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was. In die omstandigheden is er volgens het EHRM geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals in casu het geval, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107). In casu toont verzoekster niet aan in welke mate haar situatie of die van haar dochter zodanig uitzonderlijke omstandigheden vertoont.

Eén en ander klemmt des te meer nu nog moet worden vastgesteld dat zij evenmin de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen aanvoert die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Het gegeven dat zij melding maakt van het feit dat haar partner in België verblijfsrecht heeft en er werkt, of dat haar dochter sedert half september 2016 in België naar school gaat, volstaat daartoe geenszins, nu verzoeksters partner ook de nationaliteit van Bosnië-Herzegovina heeft, en er geen enkel element voorligt waaruit zou blijken dat haar dochter -die niet de dochter is van verzoeksters partner- niet verder kan worden geschoold in het land van herkomst. In die optiek toont zij evenmin aan dat het hoger belang van haar kind zou worden geschaad door het gestelde in de bestreden beslissing.

Tot slot kan er nog op worden gewezen dat de bestreden beslissing geenszins een absoluut verbod inhoudt voor verzoekster om het Belgisch grondgebied te betreden. Na haar terugkeer kan zij desgewenst de geëigende procedure met het oog op gezinshereniging opstarten teneinde haar wettig verblijf en dat van haar dochter voor lange duur op een duurzame wijze te regelen. Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Zoals de verwerende partij dat ook al had gesteld, verstoort een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verzoeksters gezins- of privéleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoekster toont dan ook niet aan dat de verwerende partij op onwettige of kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS